

Sygn. akt V CSK 661/16

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z wniosku M. W.

przy uczestnictwie P. [...] Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

o ustanowienie służebności przesyłu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 maja 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od postanowienia Sądu

Okręgowego w C.

z dnia 26 lipca 2016 r., sygn. akt VI Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. stwierdza, że każdy uczestnik ponosi koszty postępowania kasacyjnego związane ze swym udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni - M. W. złożyła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 26 lipca 2016 r., w którym oddalono apelację tej wnioskodawczyni od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 6 kwietnia 2016 r. W postanowieniu Sądu Rejonowego oddalono wniosek wnioskodawczyni o ustanowienie służebności przesyłu na gruncie i o treści opisanych bliżej we wniosku.

W skardze kasacyjnej wnioskodawczyni powołano się na zarzuty naruszenia przepisy prawa materialnego (art. 1000 § 1 k.p.c., w brzmieniu obowiązujących od dnia 15 stycznia 2003 r. i art. 1000 § 2 pkt 2 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym w dniu 27 sierpnia 2003 r.). Motywując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca wskazywała na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, sformułowanego na wstępie skargi (s. 3).

Skarżąca domagała się uchylenia zaskarżonego postanowienia, także postanowienia Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Analizując treść uzasadnienia postanowień Sądów meriti, treść skargi kasacyjnej i zawartą w niej prawną motywację wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz treść odpowiedzi na skargę kasacyjną (k. 238 i n. akt sprawy), Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie nie występuje przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Wbrew stanowisku skarżącego, nie istnieje potrzeba wyjaśnienia zagadnienia prawnego sformułowanego przez wnioskodawcę tej treści, czy przepis art. 1000 § 2 pkt 2 k.p.c. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 4 lutego 2005 r.) obejmował swą hipotezą nabyte w drodze zasiedzenia służebności gruntowe uprawniające do korzystania z nieruchomości na potrzeby eksploatacji urządzeń przesyłowych. Sąd Okręgowy prawidłowo bowiem określił skutki prawne uprawomocnienia się postanowienia o przysądzeniu prawa własności nieruchomości. Skoro doszło do zasiedzenia na rzecz Skarbu Państwa

służebności gruntowej, odpowiadającej treścią służebności przesyłu, w związku z wybudowaniem na nieruchomości poprzedników prawnych wnioskodawczyni gazociągu typu DIV 350, to zastosowanie miał przepis art. 1000 § 2 pkt 2 k.p.c. Przewidywał on wyjątek od reguły sformułowanej w art. 1000 § 1 k.p.c., zgodnie z którą z chwilą uprawomocnienia się postanowienia o przysądzeniu własności wygasają wszelkie prawa i skutki ujawnienia praw i roszczeń osobistych ciążących na nieruchomości. W uzasadnieniu postanowienia Sądu Okręgowego i w odpowiedzi na skargę kasacyjną wyrażono trafne zapatrywanie, że omawiana kwestia została rozstrzygnięta w orzecznictwie Sądu Najwyższego, m.in. w postanowieniu tego Sądu z dnia 18 czerwca 2015 r., III CZP 32/15. Przepis art. 1000 § 2 k.p.c. odnosił się także do służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu, nawet gdy prawomocne postanowienie o przysądzeniu własności nieruchomości wydano przed datą 3 sierpnia 2008 r. Przekonywająco zatem wywiódł Sąd Okręgowy, że zajęcie nieruchomości pod budowę urządzeń przesyłowych przez przedsiębiorstwo państwowe i doprowadzenie do zasiedzenia służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu w dniu 1 stycznia 1985 r. (po 20-tu latach) ma ten skutek, że sprzedaż egzekucyjna nieruchomości i wydanie postanowienia o przysądzeniu własności na rzecz nabywcy obciążonej nieruchomości nie ma wpływu na istnienie i treść uprawnień przedsiębiorcy przesyłowego (s. 7 uzasadnienia zaskarżonego postanowienia).

W tej sytuacji Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono stosownie do treści art. 520 § 1 k.p.c.

aw

aj